

Stiekem

‘Maar... Het is verboden,’ zei mijn vader. Hij stond op van de bank en begon heen en weer te lopen door de huiskamer. Iets wat hij de laatste tijd vaak deed. ‘Het mag helemaal niet.’

‘Dat weet ik ook wel.’ Mijn moeder zuchtte. ‘Maar we moeten toch iets? Zo kan het in ieder geval niet langer.’

‘Ik ben het met mama eens,’ zei mijn zus Lotte. ‘We moeten iets doen. Ik wil niet steeds mijn camera uit hoeven zetten bij online schoollessen.’

Niemand zei nog iets. Het enige geluid kwam van het spelletje dat ik op mijn telefoon aan het spelen was.

‘En jij dan, Niek?’ vroeg mijn moeder. ‘Wat vind jij?’

Ik drukte op pauze en legde de telefoon op mijn schoot. ‘Eerlijk gezegd maak ik me er niet zo druk om.’

‘Zie je?’ zei mijn vader meteen. ‘Zo belangrijk is het helemaal niet. En zeker niet belangrijk genoeg om de regels te overtreden.’

‘Maar...’ Ik liet een zo lang mogelijke stilte vallen.

‘Nou?’ zei Lotte al na enkele seconden. ‘Wat, maar?’

‘Maar er gebeurt de laatste tijd helemaal niets,’ ging ik verder. ‘We zitten heel veel binnen. De meeste vriendjes mogen niet eens buitenspelen.’

‘Omdat het de regels zijn,’ zei mijn vader. ‘Iedereen moet zo veel mogelijk thuisblijven. Voorlopig nog wel.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat kan best wezen, maar daarom mis ik nog wel een beetje avontuur in mijn leven.’ Ik veegde achteloos het haar uit mijn gezicht.

‘Laten we het doen. Stiekem.’

Lotte klapte in haar handen. ‘Drie tegen één.’

‘Maar het mag niet,’ zei mijn vader voor de laatste keer. Aan zijn toon was overduidelijk te horen dat hij de strijd had opgegeven.

‘Lieverd...’ Mijn moeder stond op en pakte mijn vaders hand. ‘Kijk eens naar je kinderen. Het is echt nodig.’

Mijn vader knikte. Al was het niet echt overtuigend.

‘Fijn,’ zei mijn moeder. ‘Ik ga meteen bellen.’

Twee dagen moesten we wachten. Twee afgrijselijk lange dagen. Dagen waarin mijn vader maar bleef herhalen dat het verboden was. Dat hij geen crimineel wilde zijn.

En dagen waarin mijn moeder en mijn zus constant liepen te klagen hoe vreselijk deze situatie was. Ze zaten echt met hun handen in het haar.

En ik?

Ik zat ertussenin. De tijd kroop letterlijk voorbij.

Tot het eindelijk zover was. Negen uur 's avonds. Dan was de zon onder en kon ik iemand veilig in het donker naar binnen smokkelen zonder dat de burens het zagen.

Ik, ja.

Want ik was de kleinste. De vlugste. De jongste. Maar vooral omdat ik het zelf graag wilde.

'Doe je voorzichtig, Niek?' zei mijn vader zachtjes toen ik de tuin in stapte.

Ik draaide me om en knikte. 'Altijd,' fluisterde ik terug. Daarna trok ik mijn capuchon over mijn hoofd en sloop ik door de tuin. Langs de containers (eerst de grijze, daarna de groene) naar de poortdeur die ik voorzichtig opendeed. Ik besloot hem niet achter me dicht te doen, dan konden we zo samen sneller naar binnen.

Voorzichtig liep ik door het steegje. Uit alle huizen klonk geluid. Iemand die op een saxofoon speelde, of dat althans probeerde, een meisje dat huilde en ergens stond een televisie hard aan. Maar er was niemand die wist op welke geheime missie ik was.

Ik voelde me een smokkelaar.

Een spion.

Iemand van de geheime dienst.

Aan het eind van het steegje kwam ik op de parkeerplaats terecht. De meeste auto's herkende ik wel. Die van Leonies vader. Die van Sara's moeder. Twee auto's van de ouders van Gerard. En het witte busje van de vreemde man op de hoek. Het enige autootje dat ik niet herkende was een kleintje dat aan de overkant stond. Hij was leeg, maar ernaast zat iemand gehurkt op de grond mijn kant op te kijken.

Dat moest haar wel zijn.

Ze zwaaide. Ik zwaaide terug. Daarna rende ze gebukt over de stenen mijn kant op. Ze hield een zwarte tas tegen haar lijf geklemd.

'Je had gebeld?' vroeg ze. Daarna keek ze schichtig om zich heen.

'Mijn moeder,' fluisterde ik.

'Neem me maar mee,' zei ze.

En dat deed ik. Terug door de steeg, langs de verschillende geluiden uit de huizen en weer onze tuin in. Tot we samen in onze huiskamer stonden, bij de rest van de familie.

De vrouw zette haar tas op tafel, maakte die open en begon spullen op tafel te leggen. Een schaar. Een kam. Een plantenspuit.

‘Wat ben ik blij dat je zo snel kon komen,’ zei mijn moeder. ‘Kijk mijn grijze haar eens...’ Ze wees naar de uitgroei boven op haar hoofd. ‘En ik heb ook allemaal dooie punten.’

De vrouw ging rustig door met het uitpakken van haar tas.

‘Niek, wil jij je capuchon even afdoen?’ vroeg mijn moeder.

Ik deed wat me gevraagd werd.

‘Kijk dan,’ zei ze. ‘Dat haar. Het lijkt wel alsof hij een helm op heeft. Dat ziet er toch niet meer uit?’

‘Mag ik eerst?’ vroeg Lotte. ‘Bij mij is het echt het ergst.’ Ze had bruin haar en normaal had ze één zijkant vrij kort geschoren. Daar was het haar inmiddels zo lang gegroeid dat het alle kanten op plukte.

‘Ik vind het goed,’ zei de kapster. ‘Als jullie maar beloven dat jullie aan niemand vertellen dat ik hier ben geweest. Tijdens de coronacrisis is het verboden om haren te knippen.’

‘Beloofd,’ zei Lotte.

‘Beloofd,’ zei mijn moeder.

Mijn vader zuchtte. ‘Natuurlijk ga ik dat niet vertellen. Ik voel me al crimineel genoeg.’ Voor alle zekerheid controleerde hij nog een keer of de gordijnen goed dichtzaten.

‘Beloofd,’ zei ik breed grijnzend. Ik had nooit verwacht dat mijn haren laten knippen zo avontuurlijk aan kon voelen.